

De tas

Ander werk van Désanne van Brederode

- Ave verum corpus / Gegroet waarlijk lichaam* (roman, 1994)
Mensen met een hobby (roman, 2001)
Het opstaan (roman, 2004)
Modern dédain (pamflet, 2006)
Hart in hart (roman, 2007)
Door mijn schuld (roman, 2009)
Stille Zaterdag (roman, 2011)
De ziel onder de arm. Over aandachtig leven (essays, 2013)
Vallende vorst (roman, 2015)
Dans! Denk! Leven en werk van Krisztina de Châtel (2017)
Als stilte steekt (pamflet, 2017)
Verzonnen grond (gedichten, 2018)
Wonderlamp (roman, 2019)

Désanne van Brederode

De tas

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij BV

2021

De schrijver ontving voor het schrijven van dit boek een werkbeurs
van het Nederlands Letterenfonds.

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

Het motto op p. 5 komt uit Johann Wolfgang Goethe,
West-oostelijke divan (Nijmegen: Flanor, 2016)

Copyright © 2021 Désanne van Brederode
Voor overname kunt u zich wenden tot Em. Querido's
Uitgeverij BV, Weteringschans 259, 1017 XJ Amsterdam.

Omslag Brigitte Slangen
Omslagbeeld Otto Wilhelm Thomé
Foto auteur Irwan Droog

ISBN 978 90 214 2050 9 / NUR 301

www.querido.nl

...maar jou grijpt een nieuw verlangen
naar een daad van hoger luister.

Blind naar 't felle licht gevlogen,
door geen horizon beëngd,
word je machtig aangezogen,
ben jij, vlinder, al verzengd.

En wie nooit die drang ervoer,
dit verga-en-word-geboren,
zal op deze donkere vloer
nooit het licht zien gloren.

J.W. Goethe, 'Selige Sehnsucht'
vertaling Ard Posthuma

Proloog

Daar staat hij. Naast iets wat bedoeld is als bank, in de hal van het station. Een tas, naast een bank. Naast een bank die er niet uitziet als een bank, maar als een vijf- of zespersoonspoef, uitgevoerd in zwart beton en vanboven bedekt met een dikke laag koperkleurig metaal, als fondantglazuur op een cupcake. In de hal staan meer van zulke banken, sommige wat kleiner dan deze; drie in hoogte en omtrek verschillende formaten, op een paar meter afstand van elkaar, in een ongelijk patroon. Het kan goed zijn dat de ontwerper daarbij aan plompenbladeren op een vijver heeft gedacht.

Aan de harde, ronde meditatiekussentjes in een dojo, al lopen die niet taps toe.

Dit is wat schrijven zo lastig maakt dezer dagen. Vroeger volstond de bewering dat er een tas stond naast een bank in de stationshal, maar nu lijkt vrijwel geen enkele wachtbank meer op een wachtbank, niet hier, in een stationshal die niet op een stationshal lijkt, maar op een zwembadcomplex zonder bassins en op een winkelcentrum met klanten die in de hoogste versnelling langs de puiën draven, af en toe even ergens naar binnen schieten, nog geen drie minuten later er weer uit, de winkels als kleedhokjes. Toch komt iedereen terug in precies dezelfde kleren. De een propt een tijdschrift in een plastic tas, de ander drukt een deksel op een bekertje hete koffie, een derde ruikt aan de pols waarop een vriendelijk meisje een nieuwe geur heeft gespoten, een vierde vouwt een servet om een nog warme crois-

sant en neemt een hap, een vijfde probeert het kartonnetje dat een paar sokken bijeenhoudt stuk te trekken, zodat de draadjes waarmee het is vastgenaaid breken, en zoekt onderwijl naar de wc's.

Er zijn nog steeds trappen en roltrappen en perrons, in de diepte, en daar stoppen en vertrekken treinen. Er zijn digitale schermen met informatie die iedereen ook wel op zijn telefoon kan opzoeken, er zijn kaartjesautomaten en poortjes bij de in- en uitgangen, en er lopen beveiligers rond, en spoorwegbeambten en agenten, en ergens staat een huisje met een glazen venster, waarachter iemand zit die vooral radeloze buitenlanders gerust moet stellen, toeristen, asielzoekers, expats en zakenmensen die geen tijd hebben om bij Google zoektermen in te tikken. Zo'n station.

Het resultaat van een renovatie van jaren. Dagelijkse bezoekers missen soms het lopen door de smalle steegjes die tussen de steigers waren vrijgehouden, het aangename bonken van voetstappen op de plankieren, in eenzelfde ritme, de muziek van de Balkan-accordeonist op zijn viskrukje in een lege nis, het gebrek aan licht, ruimte, afleiding – dat van het reizen eindelijk weer eens iets avontuurlijks had gemaakt, iets met grote, sukkelig geprinte pijlen op papieren die met plakband op houten schotten waren bevestigd en omroepers die je niet kon verstaan en dikke moddersporen op dagen vol regen en sneeuw. Het geluid van boren, hamers, lasapparaten, het feestelijke sproeien van de vonken. Het had wel wat, achteraf bezien.

Maar nu is dit station dus monumentaal gloednieuw, en er staan ronde zitmeubels die saamhorigheid moeten bevorderen, zen-achtige saamhorigheid, iedereen schuin naast elkaar, de rug naar het middelpunt, kersjes op de cake, kikkers op een plompenblad, er is misschien wel een studiereis naar Japan aan voorafgegaan, bij de onthulling heeft een dichter mogen optre-

den, dichtelijk natuurlijk, op een manier die mooi is en niet al te begrijpelijk en daarom diep ontroert.

‘Laat ons op adem komen, hier, de maan denkt men er zelf wel bij, het paard, in galop, over de bleke velden...’ en dan een ambtenaar die de ontwerper een veelbetekenend knikje geeft, zijn glaasje champagne heft, en een pianist die op de vleugel in de hal iets vertrouwds begint te pingelen, Satie of Chopin of een dingetje van The Beatles. Dit alles dus over de bankjes.

En naast een van die poefbankjes staat hij dus. Of zij. (Ik weet niet of een tas een hij of zij is, of misschien is een tas onzijdig. Voor de tas maakt het niet veel uit, gok ik.)

De tas staat daar, en de eigenaar van de tas loopt rustig verder, na even te hebben gezeten, gevouwen handen tussen zijn knieën, verdiept in niets bijzonders. ‘Mijnheer! U vergeet uw tas!’

De man kijkt niet op of om. De beveiligder, die waarschijnlijk bij een van de winkels hoort, roept het nog eens, nu in het Engels. Hij wil de tas oppakken en ermee naar de man toe rennen, maar het protocol verbiedt het hem. Twee spoorwegagenten, slenterend tussen de ingangen naar drie, of eigenlijk zes verschillende perrons, kijken elkaar verschrikt aan en rennen de roepende beveiligder tegemoet, terwijl de beveiligder hun nu toeroept dat ze de man moeten tegenhouden die inmiddels ter hoogte van de boekwinkel aan de overkant loopt, zelfs even halt houdt voor de etalage. ‘Die in dat blauwe jasje, ja! Hij vergeet zijn tas!’

Het is nogal een tas. Een dikke tas, van dik leer. Hazelnootbruin, degelijk leer, een model dat vroeger al oubollig of belezen zou zijn genoemd, maar die woorden gebruikt niemand meer – wat raar is, want er bestaan dus nog steeds zulke tassen, en ze behoren erg vaak aan leraren toe. Het leer is dof, ruw hier en daar, vuil, verschoten. Maar de schouderband glanst, en

de stevige sloten van koper passen fraai bij de deklaag van het zitelement. De twee ringen waarmee de schouderband aan de tas vastzit, een tas die bovendien ook een handvat heeft, bevestigd aan kleinere ringen, zijn van hetzelfde metaal, dat evengoed messing kan zijn, of roestvrijstaal met een gelig tintje. De sloten kunnen nog extra worden vergrendeld door een sleutel-tje, getuige de twee kleine sleutelgaatjes.

De schouderband kan worden losgeklikt van de ringen: aan weerszijden zit een haakje met een klemmetje dat je met je duim open kunt schuiven. Dat alles ziet de beveiliging, de tas heeft een harmonicabodem, er zullen binnenin een paar ruime vakken zijn, en een klein vak met rits waarin iemand zijn portemonnee en paspoort kan opbergen. Kortom, het is het type tas dat geen mens zomaar kan vergeten, zeker niet als hij er altijd mee naar zijn werk gaat, en ermee huiswaarts keert, en zijn schouder gewend is aan het gewicht.

De agenten hebben de man staande gehouden door hem op de rug te tikken.

Ze praten met de man, en de man luistert en knikt en lijkt te lachen, ontspannen. Hij kijkt eenmaal op zijn horloge, wijst op een bord boven een van de perrons, kennelijk vertrekt de trein die hij wil nemen spoedig, maar als het acteren van haast geen vruchten afwerpt, wandelt hij met dezelfde rust als die waarmee hij opstond in de richting van de beveiliging, de banken en de tas, terwijl de agenten hem volgen.

‘Is dit uw tas, mijnheer?’ vraagt de agent met de droefgrijze snor.

‘Dat is mijn tas.’

‘Fijn, toch? Dat onze Ricardo dat zo snel in de gaten had...? U had niet het gevoel dat u iets was vergeten?’

De man knikt weer, en kijkt Ricardo aan. ‘Dank je wel, Ricar-

do. Maar het spijt me. Want nee, ik was niets vergeten. En ik ben niets vergeten.'

'Jawel, dat bent u wel. Dat zegt u zelf ook. Dit is uw tas.'

'Dat klopt. Ik wilde die tas hier achterlaten.'

'Het station is geen afvalbak. Geen vuilstortplaats. Ook geen plek waar je zoiets kunt achterlaten, hopend dat een gelukkige vinder er nog iets aan heeft. Al is zo'n ruilbeurs best een aardig idee.' Aan het woord is de jongere agent, zonder snor, maar met een gebit dat iets humoristisch heeft, doordat de ene voortand net iets langer en breder is dan de andere en deze een beetje wegdrukt. Ouders zonder geld voor een orthodontist. Goed poetsen, dan blijven ze sterk en wit, dat is genoeg.

'Maar uw persoonlijke bezittingen dan?'

'Wie zegt dat de tas persoonlijke bezittingen bevat?'

De man knoopt zijn jas los, en haalt zijn portemonnee uit zijn binnenzak. Vervolgens grabbelt hij in zijn broekzak en toont zijn vervoersbewijs. Hij zegt dat hij al heeft ingecheckt. Mochten ze dat willen, dan is dat te controleren. Ook zijn paspoort kan hij laten zien, zijn huissleutels, zijn telefoon.

En nee, de tas zit niet op slot, maar als hij het sleuteltje moet overhandigen, doet hij dat met alle liefde. Echt waar. 'Jullie mogen hem houden.'

De agenten en Ricardo, de beveiligers, kijken elkaar aan. Het kan een afleidingsmanoeuvre zijn, is wat de man met de snor denkt, en hij probeert Ricardo met zijn blik richting de winkels te duwen die nu al tien minuten onbewaakt zijn. De beveiligers kijken over zijn schouder naar de parfumerie, het pastabuffet, de koffiekiosk. Uit de bloemenzaak loopt niemand weg met een plantje zonder papier eromheen.

'U beseft zich dat zomaar een tas laten staan...'

"U beseft zich" is geen correct taalgebruik. Het is óf: u beseft, óf: u realiseert zich. Kijk, ik probeer het zelf gewoon goed

te doen, en dan hoop je dat anderen... Dit heeft allemaal weinig zin. Ik heb de tas opzettelijk laten staan, en ik begrijp heel goed dat u nu meent dat het een verdacht object is. U kunt ermee doen wat u wilt, en dan ga ik de volgende trein maar eens halen.'

'Hoho.'

'Hoho?'

'Eerst die tas voor ons openen, mijnheer.'

'Maar dan is de grap eraf.'

'Welke grap? U wilt dat we de EOD oproepen?' De snor trekt zijn mobilfoon uit het zakje aan zijn riem. De schevetandeman vertaalt: EOD is explosievenopruimingsdienst. De beveiligder, die Ricardo blijft heten maar zich op dit moment vooral een Henk of Joep of Johnny voelt, loopt zonder te groeten weg en lijkt opeens enorm geïnteresseerd in types die doucheschuim met de geur Happy Buddha willen stelen. Bij de firma Rituals is altijd wat te doen en vooral nu.

'Ik kan de tas openen, maar dan zal ik hem moeten beschadigen. Sterker nog, er is een mes bij nodig.'

'Maar u heeft het sleuteltje. En net zei u nog dat het ding niet op slot zit.'

'De palletjes die in de gaatjes gedrukt moeten worden, gaatjes die opengaan als je eerst deze uitstekende onderrandjes omhoogduwt, u weet wel... Bij de laatste keer sluiten heb ik de palletjes en de gaatjes aangestroken met tweecomponentenlijm. Dat was een deel van de grap.'

De agenten kijken naar hun collega, die straks misschien een proces-verbaal zal moeten opmaken. Ze zitten inmiddels bijeen in een klein kantoor, verscholen achter of onder of boven de winkels, op een plek die ik hier waarschijnlijk niet mag vermelden. In de stationshal patrouilleren inmiddels twee andere

agenten, dus snor en scheve voortand mogen zich ontspannen. Iets wat ze koppig weigeren. De tas oogt niet verdacht, de man gedraagt zich nog minder verdacht. Precies dat is wat het hele gebeuren zo zorgwekkend maakt.

Er tikt niets in de tas. De man was bereid zich te laten fouilleren. Ruwlinnen jasje, schoenen en broekriem uit. Het elektronische detectieapparaatje is zelfs langs zijn bilnaad gegaan en piepte geen moment. Daarom zou dit wel eens een afleidingsmanoeuvre vanjewelste kunnen zijn. Straks, geheel onverwachts, gaat hij stampeien maken, schreeuwen, dreigen met zijn vuisten, hij schopt omver wat hij omver kan schoppen, rent weg met een vaart die nu nog niemand in hem vermoedt, en als ze het hele team hebben gealarmeerd en opgeroepen, slaat zijn handlanger elders toe: wie weet is de man in dienst van macabere Russen, terwijl hij hier, lichtgetint, dat wel, de wat al te keurige forens uithangt. Iedereen heeft dat soort series inmiddels wel eens gezien, Britse en Scandinavische, de ene aflevering nog geloofwaardiger dan de andere. Blijkt het tweede huisje in Frankrijk, dat je buurman zogenaamd kon aanschaffen dankzij het winnen van de loterij, een broedplaats voor informaticanerds, de spionnen en hackers onder de moslimterroristen. Bijvoorbeeld. En tot overmaat van ramp brengt je dochter daar graag haar vakanties door: foto's op Instagram van lome middagen aan het zwembad, of met een boek in een hangmat onder de appelbomen, alleen haar gezicht in beeld, half, het haar ervoor, verder niks, omdat ze zich voor haar vetrolletjes schaamt... Maar in werkelijkheid bereidt ze zich voor op een leven als bruid met een bomgordel onder haar nikab. Dat je maar weet dat niemand te vertrouwen is, en te kennen nog minder.

Wat je aanzag voor een eetstoornis, bleek fanatiek geramadan, om de schade van jaren in heidense zonde in te halen. Snor en komisch gebit hebben het er wel eens over gehad, en niet

omdat ze dochters hebben. Iedereen kan gevaarlijk zijn, of zomaar gevaarlijk worden, dat is deze tijd, en je herkent het vrijwel altijd te laat en daar worden dan weer talkshows mee gevuld, zodat je op je hoede naar bed gaat, één vreemde stem in een droom is soms al genoeg om een mens gek te maken en dan ben je straks zelf een dader. Wat God verhoede, maar die bestaat al tijden niet meer. Niet hier, bij ons.

‘Laat ik bij het begin beginnen,’ zegt de man van de tas. ‘En ja, ik snap dat ik hoe dan ook een strafbaar feit heb gepleegd, ook nu het loos alarm betreft. Verstoring van de openbare orde. Ik zadel u op met volkomen onzinnig extra werk, niet te vergeten. De tas hoeft echt niet door een of ander veiligheidsteam te worden onderzocht, in een of ander lab. Met een mes kunt u hem openen, tenminste, dat neem ik aan en ik wil het best zelf doen, hier, waar u bij staat... Maar dan heb ik wel een mes in handen, en dat is misschien tegen de regels. Een ondervraagde met een mes. Doet u het anders zelf, in mijn bijzijn: u ziet toch aan me dat ik niet bang ben?’

‘U wilde bij het begin beginnen.’

‘Ja. Mijn vrouw heeft sinds een paar jaar een vriendin die ervan overtuigd is dat ze iets op een podium moet doen. Ze heeft talent en volgt een kleinkunstopleiding, in deeltijd, want de kinderen gaan nog naar de basisschool. Noem het een late roeping. Na de eindvoorstelling op de middelbare school veel aan amateurcabaret gedaan, altijd dansles, zangles. Het had kwaliteit, maar het werd alleen nooit origineel. Inmiddels is dat wel veranderd, vindt ze zelf, ze heeft dingen meegemaakt, erover nagedacht, ze leest weer eens een krant... Het probleem is dat dat podium nog steeds niet naar haar vraagt. Ikzelf hielp haar met een website, een andere kennis heeft een prachtige portfolio gemaakt, ze is fotogeniek en figureert soms in series, in

commercials. En toch is daar de levensgrote vraag, zelfs als ze boodschappen doet of in de speeltuin op een bankje zit of een bekende stand-upcomedian op Facebook toevoegt: “Waarom word ik nog steeds niet ontdekt?” Daar praat ze dan over, met mijn vrouw, een enkele keer met mij. Want wij zijn goede luisteraars. Sorry dat ik nu vooral spreek, tegen u. Mijn vrouw doceert een halfjaar in Exeter op dit moment...’

‘En haar vriendin en u...’

‘Nee, nee! Integendeel. Ik ben blij dat ik de verhalen een tijdje niet hoef aan te horen. Niet omdat ze nou zo vervelend zijn, maar omdat ik er zelf zo moedeloos van word. Het podium komt niet naar haar toe, het podium is er wel voor tientallen, honderden anderen met beduidend minder talent. Die zich nooit een tel afgevraagd lijken te hebben of ze iets te melden hebben en wat dit “iets” dan wel zou kunnen zijn. Maar door deze vriendin is het me gaan opvallen. Kijkt u maar eens goed rond op dit station. Ik schat dat ongeveer tachtig, vijfentachtig procent van de reizigers zich bezighoudt met die ene vraag: “Waar blijft mijn podium nou? Ik werk er toch hard genoeg voor?” Het gaat allang niet meer over Warhols *fifteen minutes of fame*. Het is wezenlijker dan dat. De vriendin is er tot in elke vezel van doordrongen dat haar, door niets anders dan het leven zelf, en door haar medemensen, een oneindig groot onrecht wordt aangedaan. Ze is niet alleen miskend, ze wordt niet alleen onderschat... Ze heeft iets te bieden, ze weet zelf niet wat, en het kan niet rijpen, niet doorgroeien, want daar is nu juist de hooggespannen verwachting van een publiek voor nodig. Dat er niet is, omdat het haar niet kent.’ De man kijkt naar zijn handen, vingernagels. Een ruwe plek waar hij een druppel hard geworden lijm heeft weggekrabd.

‘Wat ik vervelend vond, was dat ik haar niet kon helpen. Niet met opbeurende woorden, niet door haar de kritiek te geven

die anderen haar misschien onthielden, niet door haar te wijzen op alles in haar leven wat toch wel geslaagd was, en meer dan dat... Het is geen onverzadigbare ijdelheid. Was het dat nou maar wel geweest. Het is geen messiascomplex, geen Vincent van Gogh-syndroom, geen genialiteitsillusie, geen “Na mijn dood zal de mensheid nog wel eens gaan ontdekken wie ik was, en wat zullen ze dan een spijt hebben...” Ook verschrikkelijk, zeker. Maar dit is allemanstragiek waarmee mensen heel gezond heel oud kunnen worden, zonder werkelijk te lijden, ze genieten van hun gezin, hun reizen, een nieuw schilderij aan de muur, een etentje... Er blijft alleen die knagende onvrede, onder alles, om iets wat niet tevoorschijn heeft kunnen komen, en waarnaar het altijd blijft raden... En ik merk dat ik het inmiddels overal zie: lange, lange rijen kleinkunstenaars. Grote geschenken die maar niet als zodanig worden herkend, en door niemand worden uitgepakt. Of niet goed genoeg. En opeens bedacht ik wat ik daaraan zou kunnen doen. Ziet u trouwens dat er nog steeds niks geks of engs met de tas is gebeurd?

‘Dat zien we, ja. Kunt u bondiger zijn? Wat heeft deze vriendin, of eigenlijk kennis, met uw tas te maken?’

‘Het is heel eenvoudig.’ De man kijkt de anderen aan met een blik van verstandhouding. *Jullie snappen donders goed wat ik bedoel.*

‘Ik ben gaan geloven dat de ziel vroeger misschien wel onsterfelijk was, maar dat ze tegenwoordig kan doodgaan. Bij leven al. En voorgoed. Want wat in deze mensen afsterft, te traag om op te merken, bij ieder geruststellend gesprekje een beetje meer, bij ieder glas wijn met vrienden, bij ieder geslaagd kinderpartijtje of popconcert of hardlooprondje... is geestdrift. Verbazing, dankbaarheid, plezier in het toeval. Kijk, als het toeval al iets brengt, dan is het tegenslag, frustratie, nederlagen, afkeuring die in vredesnaam maar aanvaard moet worden. Een

schietspartij, en je was toevallig op de verkeerde tijd op de verkeerde plek. Gunstig toeval is: de loterij winnen, ja. Maar dan moet je wel eerst een lot hebben gekocht. Verliefd worden in de rij bij de kassa. Maar dan moet je net wel allebei single zijn, en zoekende, en in de stemming. Me dunkt dat mensenzielen snakken, snakken naar andere soorten toeval. Als al die miskennde, heimelijke kleinkunstenaars niet door een podium gevonden worden... Laat ze dan in elk geval zelf iets vinden! Laat één persoon iets vinden en vervolgens kunnen, durven denken: Hoe is het mogelijk?! Ik? Net nu? Wat heeft het mij te zeggen? Er moet toch een bedoeling zijn... Begrijpen jullie? Ik wilde mooi toeval brengen, anoniem, aan een onbekende, en hem of haar dan dagenlang voor raadsels en vragen plaatsen. Soms porren die het dovende vonkje weer op. Nou, zo dus. Mijn grootste wens was dat de vinder de tas weer zou vullen, één vraag eruit, één antwoord erin, en hem ook weer op een treinstation zou achterlaten. Een kleine keten van toevalligheden, verrassingen, raadsels, vragen...

Die geen deskundige in een zelfhulpboek of aan een talkshowtafel kan beantwoorden, alleen de vinder zelf, en ieder antwoord is het juiste. Of geen enkel antwoord.'

(Het kan best zijn dat de man veel korter van stof is dan ik hier nu opschrijf, maar ik weet zeker dat hij dit alles wel dént, overdenkt, terwijl hij spreekt. Hij heet overigens Ab, wat geen afkorting is van Abraham, maar van Abdulrahman – dat 'dienaar van de barmhartige' betekent. Er valt niet uit te sluiten dat de niet-Nederlandse achtergrond van Ab mede tot dit verhoor heeft geleid: bijna vijfentwintig jaar in Nederland wonen en werken verandert weinig aan je uiterlijk. Als Ab sneller naar zijn trein was gelopen, had Ricardo de tas waarschijnlijk gewoon afgegeven bij Gevonden Voorwerpen. Maar daarover wil ik niet speculeren.)

Wanneer Ab is uitgesproken, het verslag aan hem is voorgelezen, zitten de mannen er wat verloren bij. Rondom de tas. Kan Ab beloven dat hij het ding gewoon weer mee naar huis neemt? De agenten zullen meelopen naar het perron en erop toezien dat hij in de trein stapt richting Veenendaal-De Klomp, en hun collega's inlichten. Er zal geen boete volgen.

Natuurlijk gaat Ab akkoord. De agent met de grappige tanden tilt de tas van tafel en reikt hem aan.

Een tas vol vragen, elke vraag verpakt in een envelop, formaat A4, met daarop het woord Vertrouwelijk, in rechte balpenletters. Eigenlijk hadden alle aanwezigen dat toch wel eens willen zien. 'Kunt u één vraag noemen?' vraagt de snor, voordat hij Ab een hand toesteeft. Ab knikt. Grijnst. Goed, daar gaat-ie dan.

'Voor je liggen drie wegen, paden. Ze leiden misschien alle drie naar je doel. Beschrijf de paden, vertel welk pad je kiest, en waarom. Bega dit pad, en merk hoe het doel hierdoor geleidelijk verandert. Noteer een stukje van de wandeling.' Ab kijkt op de klok aan de muur.

'En u dacht dat mensen, dat de vindere, daarmee werkelijk aan de slag zouden gaan? En dan moesten ze hun eh... antwoorden of oplossingen terug in de tas stoppen en de laatste zou hem ten slotte naar uw adres sturen?'

'Nee. Ikzelf kom in het hele gebeuren niet voor. Het is een cadeau. De laatste vinder zou de tas naar de postbus van een eenmanszaakje moeten sturen, van iemand voor wie ik dit eh... project verzor.'

'Uw vrouw? De vriendin van uw vrouw? Ter inspiratie voor een nieuwe show?'

'Mijn trein vertrekt over zeven minuten. Als we nu gaan, hoeven we niet te rennen. Goed?'